

**Carme Fenoll i el servei a la societat.
Carta oberta al Conseller Santi Vila**

Astorats, consternats, sorpresos, són alguns dels adjectius més habituals que hem llegit aquests darrers dies quan hem sabut la notícia que Carme Fenoll acaba de perdre el concurs públic per la plaça de cap de Biblioteques de la Generalitat que exercia en funcions des del 2012.

Qui la coneix i ha treballat o col·laborat amb ella sap molt bé quines són algunes de les seves virtuts: competent, rigorosa, excel·lent professional, intel·ligent, imaginativa, innovadora, empàtica, amb una gran habilitat per generar aliances i molt propera. Sempre ha actuat, sense pretendre cap protagonisme, amb una extraordinària senzillesa i generositat. A tot això s'hi suma que és una treballadora incansable, que arrossega amb passió i entusiasme a tothom qui l'envolta. Cada dia a les 8 del matí tothom sabia les múltiples activitats i reunions que tenia perquè feia pública la seva agenda; un costum molt saludable que tots els càrrecs públics haurien d'aplicar, si realment volen demostrar que tenim una administració transparent.

A banda, i aquesta crec que és una de les seves millors virtuts, està la de ser conscient que el seu càrrec és la de "servidor públic" i que no és allà per "fer mèrits". La domina –i d'això ens en falta molt a Catalunya– l'esperit i la voluntat de servei.

Editors, llibreters, escriptors, lectors, professors, fins i tot algun empresari i, evidentment, el món del foment de la lectura i de la biblioteca pública s'han bolcat per intentar no perdre un valor que no és únicament de les biblioteques o de la conselleria de cultura, sinó que és col·lectiu. Vull recordar que fa uns mesos l'Associació de Periodistes Culturals li va atorgar el Premi Ressenya 2016, en reconeixement a la "bona predisposició que la premiada sempre ha mantingut vers la comunicació cultural i la dinamització del seu sector tenint en compte tots els seus agents, inclosos els periodistes".

Un reconeixement professional que ha arribat també fora de les nostres fronteres: Laurie Bridges des d'Oregon escriu "What is going on in [#Catalonia](#)? [@CarmeFenoll](#) is one of the most amazing librarians in the world! [#UpsideDownWorld](#)"

Quan tant es parla de “retenció de talent” sobta constatar que la funció pública se’n desprèn tant a la lleugera. És evident que el que ha succeït hauria de portar a fer una reflexió en profunditat sobre quina funció pública volem i què demanem a les persones que hi treballen, però, molt especialment, als que ocupen càrrecs de responsabilitat. S’imposa una reforma administrativa en profunditat, una reforma en la qual prevalguin criteris lligats a l’avaluació dels projectes que s’han dut a terme i al seu impacte, als objectius previstos, als resultats i amb quins recursos s’han obtingut -és a dir, l’eficiència, ja que es gestionen diners que són de tots-, a més, cal que s’avalui la capacitat d’innovar, el lideratge i la capacitat de gestió.

Sorprèn que una excel·lent i reconeguda gestió com ha estat la de la Carme Fenoll durant cinc anys, quedi ofuscada per pocs punts de diferència en el nivell C2 de català. D’altra banda, com més d’un ha constatat, resulta difícil d’entendre que per la plaça més important de biblioteques de Catalunya, només un membre del tribunal fos bibliotecari. Això “no va”. Alguna cosa s’està fent malament. En aquest cas no “hi perd Carme Fenoll”, hi perdem tots.

També ens estem equivocant quan la màxima responsabilitat en biblioteques és senzillament un cap de servei, mentre Patrimoni Arquitectònic, Arxiu i Museus són subdireccions. En el primer cas, les biblioteques, estan situades en un rang inferior i ho ha de portar un funcionari de carrera. Les Subdireccions són de lliure designació.

Vaig “descobrir” la Carme fa uns quants anys com alumna meua a la UOC; va ser de les dues millors de la seva promoció. Els seus treballs i les seves intervencions a la xarxa destacaven.

També la vaig poder conèixer quan jo era Presidenta del Col·legi de Bibliotecaris-Documentalistes de Catalunya, moment en què ja era visible el seu activisme i la seva capacitat d’entrega, sense condicions, en el que creia fermament: l’important rol de les biblioteques públiques.

I, més darrerament, quan al gener de 2014 ens vam reunir un grup de bibliotecaris per impulsar la creació de la Fundació Biblioteca Social – una fundació 100% privada- ella s’hi va apuntar de seguida, a títol personal. I estem orgullosos que formi part del Patronat. Per ella era una manera més de contribuir a visualitzar la important tasca que realitzen les biblioteques públiques que va molt més enllà de la cultura. Perquè sense informació, sense formació, sense coneixement i esperit crític, sense comprensió lectora i sense cohesió social, no hi ha futur. Les biblioteques públiques són el servei més democràtic – en el qual tothom hi és benvingut- i en el qual la inclusió social i la inclusió digital són eixos fonamentals d’actuació.

“Qui et tingui a partir d’ara tindrà un tresor”, he llegit en una piulada a Twitter. Voldríem que aquest “tresor” segueixi impulsant tot el que ha demostrat ser capaç de fer durant aquests cinc anys.

Adela d’Alòs-Moner
Presidenta Fundació Biblioteca Social

Barcelona, 6 de febrer de 2016